

Noces d'or sacerdotals de Mn. Joaquim Lax

El passat dia 9 de juny, amb motiu de les noces d'or sacerdotals de Mn. Joaquim Lax, s'ha celebrat una Eucaristia d'acció de gràcies al Monestir de les Carmelites Descalces de la Caparrella. A la celebració de l'Eucaristia ha acudit un nodrit grup d'antics joves que havien participat en les colònies de Sant Pau, entre els anys 1971 i 1995, així com feligresos de la mateixa parròquia i representants dels diferents grups, dels quals Mn. Joaquim és consiliari.

La part musical de l'Eucaristia, monicions, lectures i pregàries, ha anat a càrrec dels joves, els quals han recor-

dat, amb aires de festa i alegria, els anys de joventut passats a la parròquia. Una nota de color l'ha posada el cant de l'Himne de la Colònia de Malpàs i les «panyoles», que alguns joves encara conserven, i que han volgut lluir en aquest dia de retrobament, afecte i germanor.

Tampoc han faltat els regals i els discursos d'agraïment per part dels representants dels grups allí presents.

Mn. Joaquim, molt emocionat, ha donat les gràcies a tots, demanant que el tinguem present en les nostres oracions.

La trobada ha finalitzat amb un aperitiu a l'esplanada del santuari.

Maria Carme Mor

La delegació de MCS revisa el curs

La Casa de l'Església (Acadèmia Mariana) ha aplegat, recentment, un bon nombre de membres de la Delegació de Mitjans de Comunicació del Bisbat. La reunió, sota la presidència del senyor bisbe, ha començat amb una pregària, procedint-se, tot seguit, a la presentació dels nous col·laboradors.

Després de la revisió del curs per part de les diferents comissions, hi ha hagut la posta en comú, en la qual s'ha posat de manifest la satisfacció general per la feina feta i s'han plantejat noves propostes per al futur. Com una mena de repte

ha quedat la pregunta de com, des de les esmentades comissions, es pot treure millor profit de les «xarxes socials» i les noves tecnologies amb la finalitat de fer arribar a més gent el coneixement de l'Evangelí.

El Sr. Bisbe ha clos la reunió, agraint als assistents la seva dedicació «perquè és de justícia» —ha dit—, encoratjant-los a continuar desenvolupant la seva tasca.

La trobada ha acabat amb un sopar al pati de l'Acadèmia.

Miguel Àngel Clavería

AJUDANT A VIURE

L'inconformisme del cristià

Els cristians compartim la convicció que la fe és un do i, a la vegada, una tasca. Per això, se'ns demana créixer en el coneixement de Jesús per tal de poder donar testimoni de la seva persona i del seu missatge, de paraula i amb la pròpia vida: aquesta és la missió a la que som «enviats» (Jn 15,16;17,18).

Ara bé, per tal de donar un testimoni evangèlic en condicions, l'apòstol Pau ens fa una recomanació ben explícita: «No us emmotlleu al món present». Aquesta és una indicació difícil de practicar per a les generacions actuals: ens ha tocat viure sota un gran control social i molt condicionats per les majories. Això fa que, de manera més o menys conscient, hi hagi moltes persones que viuen seguint pautes fins i tot imposades des de fora. Sembla que algunes coses siguin més veritat o més bones només perquè tothom les diu o les fa. En aquest món globalitzat resulta més còmode seguir el camí trillat que viure contracorrent, mantenint actituds que poden fer-nos impopulars.

Tanmateix, els cristians tenim quasi com el manament de ser inconformistes, cridats a ser persones de conviccions profundes i no infants de per vida, que es deixen conduir per tal de mantenir el seu estatus o qui sap què i a quin preu. Hauríem de ser persones que actuen amb sinceritat, sense deixar-se arrossegar per influxos externs, i ni tan sols per l'espontaneïtat instintiva.

Però, això sí, el nostre ha de ser un inconformisme constructiu i amorós, fruit d'una transformació interior llaurada a base de pregària abundant i de capacitat de domini de si mateix. Això ens durà a actuar amb humilitat, essent capaços de dialogar, sempre amb voluntat de reconciliar i no de separar amb paraules irresponsables o amb judicis apressats i poc reflexius.

Viure amb aquesta actitud requereix, també, fer-se una certa violència personal que, sense cap dubte, té relació amb aquelles paraules de Jesús: «Que es negui ell mateix, que prengui la seva creu i que em segueixi» (Mt 16, 24; Lc 9,23-24).

I aquesta negació cal arrelar-la en allò que la Bíblia anomena «el cor», que és el centre mateix de la consciència i de la voluntat. És en aquesta interioritat de la persona on hi ha les idees, els criteris, els prejudicis, els gustos, els interessos..., i sabem que no tots són sempre vàlids ni admissibles.

Per això, cal apartar del cor tota idea, criteri, gust, interès, prejudici, costum i/o tradició que pugui dur a una aplicació arbitrària d'allò que Déu vol, segons el que hem descobert en Jesucrist, i créixer en disponibilitat per a rebre i viure l'Evangelí sense desvirtuar-lo. És aquesta motivació evangèlica la que ens ha de dur a ser inconformistes.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

ENTREVISTA

M. DEL ROSARIO DEL CAMINO

Trobada monàstica

Del 3 al 7 de juny es va celebrar a Montserrat un nou Encuentro Ibérico Monástico benedictino, amb la participació de 37 superiors de comunitats de l'Orde de Sant Benet de la Península Ibèrica, en què van tractar qüestions actuals de la vida benedictina. En la renovació de càrrecs van elegir el P. Lorenzo Mate, abat del Monestir de Santo Domingo de Silos, com a president, i la M. Maria del Rosario del Camino, abadessa des de fa dos anys del Monestir de S. Pelayo d'Oviedo, com a secretària.

Com valora el darrer Encuentro?
Molt positivament. En l'època de les xarxes socials és importantíssim el contacte: veure's, conèixer-se, escoltar-se... De fons hi havia l'Any de la Fe, el desig i la pregunta sobre com transmetre la vida que gaudim.

Per què és positiva la col·laboració mútua entre monestirs?

Perquè facilita i anima l'intercanvi d'experiències i de projectes. Aprenem els uns dels altres, des de com cuidar i motivar el silenci fins a com articular l'ús d'internet en la nostra vida quotidiana. Ens ajuda a mirar amb perspectiva la pròpia realitat i a eixamplar els nostres horitzons, conèixer i reconèixer germans i germanes que viuen en altres llocs amb altres circumstàncies i accents.

Quin és el paper actual de la vida monàstica femenina?

Som una clara majoria i crec que el nostre convenciment de la seva importància fa que les nostres comunitats continuïn vives. Valorem i cuidem molt les relacions, dins el monestir i amb altres comunitats o realitats; el nostre desig de viure el nostre propi carisma monàstic és gran. Les nostres comunitats són una garantia de gratuïtat i de respecte en l'acollida.

Òscar Bardají i Martín

JESÚS DE NATZARET

Les grans paràboles de Lluç

La paràbola del bon samarità: raig de misericòrdia (1)

La bellesa i profunditat d'aquesta paràbola impressiona a creients i no-creients. La paràbola tracta d'un problema humà fonamental. La resposta del Senyor a la pregunta del mestre de la Llei el remet a l'Esclat: «Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima i amb totes les forces. I estima els altres com a tu mateix» (Lc 10,27).

Al samarità, en veure l'home ferit i abandonat, se li trenca el cor; l'evangeli usa aquí una paraula que en tradueix una altra d'hebraica, originàriament referida a les entranyes de la mare i a les inquietuds maternals. Veure aquell malferit li commou *les entranyes*. Avui diríem: «Es va emocionar de compassió», amb paraules que ja no tenen la força de l'original. I aquest raig de misericòrdia que el toca, el converteix en proïsme d'aquell desvalgut, més enllà de totes les preguntes sobre drets i obligacions i dels perills que podrien sobrevenir.

Si la pregunta hagués demanat: És el samarità també proïsme meu?, la resposta segurament hauria estat que no. Però Jesús capgira la cosa: és el samarità, aquest foraster, que es fa ell mateix pròxim meu i em mostra que jo haig d'aprendre d'ell això de ser proïsme, és a dir, que la resposta ja és a dins de mi mateix. Jo haig d'esdevenir *amador*, el meu cor ha d'estar obert i ser capaç de comoure's davant les necessitats dels altres. Aleshores trobo el meu proïsme; més ben dit: aleshores ell em troba.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

APOSTOLAT DEL MAR

«Per la teva paraula, calarem les xarxes»

Aquest es el lema d'enguany de l'Apostolat del Mar en la diada de la Mare de Déu del Carme, patrona de la gent de mar. Ella ens convida a seguir la paraula de Jesucrist.

Per la teva paraula, Senyor, els pescadors treballen durament cada dia, tant si la mar està calmada com si està encrespada, per portar el peix a la nostra ciutat.

Per la teva paraula, els mariners mercants passen setmanes i mesos lluny de les seves llars, transportant passatgers i mercaderies arreu del món.

Per la teva paraula, la gent de mar presta un gran servei a la societat, malgrat pateixin sovint marginació, situacions laborals injustes i oblit.

Per la teva paraula, moltes persones i organitzacions es preocupen i s'esforcen contínuament per millorar i dignificar la feina de la mar.

Per la teva paraula, l'Apostolat del Mar és arreu del món una presència d'Església que, seguint l'exemple del bon samarità, vetlla per oferir acolliment i suport a la gent de mar.

Per la teva paraula, hem sortit un any més per celebrar la tradicional processó en honor de la teva mare, sota l'advocació del Carme. Hem sortit per les aigües del Port per donar testimoni d'una gran devoció i per renovar el nostre compromís de solidaritat.

Ricard Rodríguez-Martos
Delegat de l'Apostolat del Mar

DONES DE FE

Hildegarda de Bingen (1098-1179)

Físicament fràgil, des de ben petita Hildegarda tingué una aguda consciència de la pròpia interioritat i de la poderosa acció de Déu en ella. Visions, carisma profètic, passió evangelitzadora, creativitat artística, amor per la vida, valentia... Tanmateix, aquests dons no la van preservar de la lluita interior: por i inseguretat, pel que feia a la pròpia experiència mística, la van turmentar durant molts anys.

El llegat d'aquesta gran dona de Déu —mística, teòloga, escriptora, predicadora, compositora, abadessa amorosa i atenta i alhora lúcida defensora de l'autonomia del seu monestir, santa i doctora de l'Església— ens ha arribat a través de diferents obres: una trilogia teològica visionària-profètica, una simfonia i altres composicions musicals, i uns tractats de medicina. L'antropologia i la teologia de Hildegarda són profundament optimistes; la seva és una visió holística, integrada i integradora, segons la qual la persona és «l'ombra de Déu», el reflex de la Llum Divina, i com a tal reproduceix en la pròpia anatomia i fisiologia l'estructura de l'univers creat. El microcosmos és reflex del macrocosmos: anàlogament a l'aire que dins l'espai uneix el cel a la terra, l'ànima, dins l'espai de la caixa toràctica, és el vincle entre el cos i Déu. La missió de la persona humana consisteix a ser «treballador de Déu» —*operarius divinitatis*—, col·laborador del Creador. A l'Amor de Déu li correspon la immensa dignitat de la persona humana.

Hildegarda de Bingen: mística i teologia, experiència de Déu i reflexió, gràcia i llibertat... Un testimoni lluminós.

Adelaide Baracco, teòloga

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

- 15.** □ **Dilluns** (lit. hores: 3a setm.) [Ex 1,8-14.22 / SI 123 / Mt 10,34-11,1]. Sant Bonaventura (1218-1274), bisbe d'Albano i doctor de l'Església, cardenal (franciscà); sant Antíoc, metge mr.
- 16.** □ **Dimarts** [Ex 2,1-15a / SI 68 / Mt 11,20-24]. Mare de Déu del Carme o del Carmel (s. XIII), patrona de la gent de mar; santa Magdalena Albrici de Como, vg. agustina.
- 17.** ■ **Dimecres** [Ex 3,1-6.9-12 / SI 102 / Mt 11,25-27]. Sant Aleix, pelegrí; santes Justa i Rufina, vgs. i mrs.; santa Marcel·lina, vg., germana de sant Ambrós.
- 18.** ■ **Dijous** [Ex 3,13-20 / SI 104 / Mt 11,28-30]. St. Frederic, bisbe d'Utrecht i mr.; Sta. Marina, vg. i mr.; Sta. Simforosa i els seus 7 fills, mrs.
- 19.** ■ **Divendres** [Ex 11,10-12,14 / SI 115 / Mt 12,1-8]. Santa Àurea, vg. i mr. a Sevilla; sant Símac, papa (sard, 498-514).
- 20.** ■ **Dissabte** [Ex 12,37-42 / SI 135 / Mt 12,14-21]. Sant Elies, profeta (s. IX aC); sant Torlaci, bisbe; sants Pau i Sisenand, diaques i mrs. a Còrdova; santa Margarida, vg. i mr.
- 21.** ■ **† Diumenge vinent**, XVI de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Gn 18,1-10a / SI 14 / Col 1,24-28 / Lc 10,38-42]. Sant Llorenç de Bríndisi (1559-1619), prev. caputxí i doctor de l'Església; sant Daniel, profeta (s. VII-VI aC); santa Pràxedes, vg.

DIUMENGE XV DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre del Deuteronomi (Dt 30,10-14)

Moisès s'adreçà al poble i li digué: «Escoltaràs el Senyor el teu Déu, guardant els seus manaments i els seus decrets escrits en el llibre d'aquesta Llei, i et convertiràs al Senyor, el teu Déu, amb tot el cor i amb tota l'ànima.

La Llei que avui et dono no és massa difícil per a tu, ni és fora del teu abast. No és pas al cel, que puguis dir: Qui és capaç de pujar-hi per anar-la a buscar i fer-nos-la conèixer, perquè la puguem practicar? Ni és tampoc a l'altra banda del mar, que puguis dir: Qui és capaç de travessar per anar-la a buscar i fer-nos-la conèixer, perquè la puguem practicar? Són paraules que tens molt a prop per poder-les complir: les tens als llavis, les tens al cor.»

▶ Salm responsorial (68)

R. *Els humils que busquen Déu sincerament diran: «Tingueu llarga vida.»*

A vós us prego, Senyor, / en aquesta hora propícia; / escolteu-me, Déu meu, vós que estimeu tant, / vós que sou fidel a salvar els amics. / El vostre amor, Senyor, vessa bondat; / mireu-me, responeu, vós que estimeu tant. R.

Jo, Déu meu, sóc un pobre sofrent. / Que el vostre ajut em defensi. / Els meus càntics lloaran el nom de Déu, / reconeixeran la grandesa del Senyor. R.

Se n'alegraran els humils quan ho vegin; / els qui busquen Déu sincerament diran: / «Tingueu llarga vida». / El Senyor escolta sempre els desvalguts, / no té abandonats els seus captius. R.

Déu salvarà Sió, / reconstruirà les viles de Judà; / hi habitaran els servents del Senyor / ells i els seus fills les posseiran, / hi viuran els que estimen el nom de Déu. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colossos (Col 1,15-20)

Jesucrist és imatge del Déu invisible, engendrat abans de tota la creació, ja que Déu ha creat totes les coses per ell, tant les del cel, com les de la terra, tant les visibles com les invisibles, trons, sobirans, governs i potestats. Déu ha creat tot l'univers per ell i l'ha destinat a ell. Ell existeix abans que tot, i tot es manté unit gràcies a ell. Ell és també el cap del cos, que és l'Església. Ell n'és l'origen, és la primícia dels qui retornen d'entre els morts, perquè ell ha de ser en tot el primer. Déu volgué que residís en ell la plenitud de tot el que existeix; per ell Déu volgué reconciliar-se tot l'univers, posant la pau en tot el que hi ha, tant a la terra com al cel, per la sang de la creu de Jesucrist.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 10,25-37)

En aquell temps, un mestre de la Llei, per provar Jesús, s'alçà i li va fer aquesta pregunta: «Mestre, què he de fer per tenir l'herència de la vida eterna?» Jesús li digué: «Què hi ha escrit a la Llei? Què hi llegeixes?» Ell contestà: «Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb totes les forces, amb tot el pensament, i estima els altres com a tu mateix». Jesús li diu: «Has respost bé: fes-ho així i viuràs.»

Ell, amb ganes de justificar-se, preguntà a Jesús: «I per a mi, qui són aquests altres?» Jesús prosseguí: «Un home baixava de Jerusalem a Jericó i caigué en mans de lladres, que el despullaren, l'apallissaren i se n'anaren deixant-lo mig mort. Casualment baixava pel mateix camí un sacerdot que el veié, però passà de llarg per l'altra banda. Igualment un levita, quan arribà al lloc, passà de llarg per l'altra banda. Però un samarità que viatjava per aquell indret, quan arribà i el veié, se'n compadí, s'hi acostà, li embenà les ferides, després d'amosar-les amb oli i vi, el pujà a la seva pròpia cavalcadura, el dugué a l'hostal i se'n ocupà. L'endemà, quan se n'anava, donà dues monedes de plata a l'hostaler dient-li: Ocupa't d'ell i, quan jo torni, et pagaré les despeses que hagi fet de més. Quin d'aquests tres et sembla que va veure l'altre que hem d'estimar, en l'home que havia caigut en mans de lladres?» Ell respongué: «El qui es va compadir d'ell». Jesús li digué: «Doncs tu fes igual.»

▶ Lectura del libro del Deuteronomio (Dt 30,10-14)

Moisés habló al pueblo, diciendo: «Escucha la voz del Señor, tu Dios, guardando sus preceptos y mandatos, lo que está escrito en el código de esta ley; conviértete al Señor, tu Dios, con todo el corazón y con toda el alma.

Porque el precepto que yo te mando hoy no es cosa que te exceda, ni inalcanzable; no está en el cielo, no vale decir: «¿Quién de nosotros subirá al cielo y nos lo traerá y nos lo proclamará, para que lo cumplamos?»; ni está más allá del mar, no vale decir: «¿Quién de nosotros cruzará el mar y nos lo traerá y nos lo proclamará, para que lo cumplamos?». El mandamiento está muy cerca de ti: en tu corazón y en tu boca. Cúmplolo.»

▶ Salmo responsorial (68)

R. *Humildes, buscad al Señor, y revivirá vuestro corazón.*

Mi oración se dirige a ti, / Dios mío, el día de tu favor; / que me escuche tu gran bondad, / que tu fidelidad me ayude. / Respóndeme, Señor, con la bondad de tu gracia; / por tu gran compasión, vuélvete hacia mí. R.

Yo soy un pobre malherido; / Dios mío, tu salvación me levante. / Alabaré el nombre de Dios con cantos, / proclamaré su grandeza con acción de gracias. R.

Miradlo, los humildes, y alegraos, / buscad al Señor, y revivirá vuestro corazón. / Que el Señor escucha a sus pobres, / no desprecia a sus cautivos. R.

El Señor salvará a Sión, / reconstruirá las ciudades de Judá. / La estirpe de sus siervos la heredará, / los que aman su nombre vivirán en ella. R.

El bon samarità. Pintura de Giacomo Bassano, National Gallery (Londres)

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Colosenses (Col 1,15-20)

Cristo Jesús es imagen de Dios invisible, primogénito de toda criatura; porque por medio de él fueron creadas todas las cosas: celestes y terrestres, visibles e invisibles, Tronos, Dominaciones, Principados, Potestades; todo fue creado por él y para él.

Él es anterior a todo, y todo se mantiene en él. Él es también la cabeza del cuerpo: de la Iglesia. Él es el principio, el primogénito de entre los muertos, y así es el primero en todo. Porque en él quiso Dios que residiera toda la plenitud. Y por él quiso reconciliar consigo todos los seres: los del cielo y los de la tierra, haciendo la paz por la sangre de su cruz.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 10,25-37)

En aquel tiempo, se presentó un maestro de la Ley y le preguntó a Jesús para ponerlo a prueba: «Maestro, ¿qué tengo que hacer para heredar la vida eterna?» Él le dijo: «¿Qué está escrito en la Ley? ¿Qué lees en ella?» Él contestó: «Amarás al Señor, tu Dios, con todo tu corazón y con toda tu alma y con todas tus fuerzas y con todo tu ser. Y al prójimo como a ti mismo.» Él le dijo: «Bien dicho. Haz esto y tendrás la vida.»

Pero el maestro de la Ley, queriendo justificarse, preguntó a Jesús: «¿Y quién es mi prójimo?» Jesús dijo: «Un hombre bajaba de Jerusalén a Jericó, cayó en manos de unos bandidos, que lo desnudaron, lo molieron a palos y se marcharon, dejándolo medio muerto. Por casualidad, un sacerdote bajaba por aquel camino y, al verlo, dio un rodeo y pasó de largo. Y lo mismo hizo un levita que llegó a aquel sitio: al verlo dio un rodeo y pasó de largo. Pero un samaritano que iba de viaje, llegó a donde estaba él, y, al verlo, le dio lástima, se le acercó, le vendó las heridas, echándole aceite y vino, y, montándolo en su propia cabalgadura, lo llevó a una posada y lo cuidó. Al día siguiente, sacó dos denarios y, dándoselos al posadero, le dijo: «Cuida de él, y lo que gastes de más yo te lo pagaré a la vuelta.» ¿Cuál de estos tres te parece que se portó como prójimo del que cayó en manos de los bandidos?» Él contestó: «El que practicó la misericordia con él.» Dijo Jesús: «Anda, haz tú lo mismo.»

COMENTARI

Estimar el proïsme

L'evangeli d'avui ens presenta la coneguda paràbola del bon samarità.

La paràbola, però, va precedida d'un diàleg de Jesús amb un mestre de la Llei de Moisès sobre el manament més important.

La pregunta que li adreça a Jesús no és supèrflua, donat que la tradició jueva hi descobreix 613 manaments continguts entre els llibres de la Torà; no tots, evidentment, amb la mateixa importància.

Jesús retorna la qüestió al mestre perquè es posi a seleccionar dos als quals concedeix la màxima importància: Estima el Senyor amb tot el

cor (cf. Dt 6,4) i estima el proïsme com a tu mateix (cf. Lv 19,18b).

Jesús lloa la resposta del mestre de la Llei perquè la comparteix. Això motiva una segona pregunta per part del mestre: qui és el meu proïsme? Aquesta pregunta ens pot resultar innecessària, ja que per nosaltres el proïsme són tots els altres. A l'Antic Testament el mot *re'a*, que traduïm ordinàriament per *proïsme* o per *altres*, té el significat ordinari de *veí*. Quan l'AT mana l'amor al proïsme està manant l'amor als parents i veïns, als qui són *dels nostres*.

Jesús respon amb una paràbola en què traspassa la frontera *dels nostres*. Ni el sacerdot ni el levita actuen com a *proïsme* del pobre malferit. Precisament, les lleis de puresa contingudes en la Llei de Moisès

els ho impedeix: el contacte amb la sang no els permetria oficiar aquell dia en el Temple. Ells fan el que està manat, però no actuen com a proïsme de la persona necessitada. I és precisament un heretge samarità qui s'acosta a socórrer el malferit. Un que no és *dels nostres* se'n compadeix i actua. Ell sí que ha actuat de proïsme!

Aquesta paràbola ha servit per donar el sentit cristià del terme *proïsme*; el pròxim o proper que haig d'estimar no són només els parents, veïns i els del nostre grup, sinó també els altres, els qui no es fan amb nosaltres i, fins i tot, els qui ens són enemics. Tots els altres són el nostre pròxim, el nostre proïsme.

Jordi Latorre, SDB

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

IX. Cal viure la fe

Crec en la comunió dels sants. Déu ens ha creat com a família. Jesús ens ha aplegat en Església. Som un poble, el poble de Déu. Formem tots un cos, el cos místic de Crist. No són simples paraules o comparacions. Són realitats, millor dit, una realitat. Joiosa i comprometedora.

Realitat joiosa. En aquesta família, Església, poble, cos..., tots hi som, tots en participem, tots som necessaris, tots hi col·laborem. Hi ha un tresor comú, del que tots en gaudim; i que, tot i essent infinit pels mèrits de Jesús, estem cridats a augmentar-lo: Maria, els sants i màrtirs de tots els temps, els cristians, tu i jo, tots i totes, estem fent créixer el tresor familiar, la salut de l'Església, la cohesió d'aquest poble, la bellesa d'aquest cos. «Jo, estudiant, treballant, menjant, jugant, dormint... estic construint l'Església». Així s'expressava un jove. Aquesta consciència li donava il·lusió i coratge. Som membres vius d'aquesta família: al temps que d'ella rebem vida, li'n donem.

Realitat comprometedora. Si el nostre esforç per la virtut augmenta el tresor de l'Església, què fa la nostra covardia, el nostre pecat? Som responsables del mal de l'Església, malversem el tresor de la família. Caldrà que hi pensem... i refem la nostra actitud. Ens serà bo recordar la frase del nostre bisbe: «Entre tots i per al bé de tothom.»

Mn. J.R. Ezquerria

Trobada de catequistes de l'Arxiprestat de Gardeny

La parròquia de la Mare de Déu de la Mercè ha acollit la celebració de fi de curs dels catequistes d'aquest arxiprestat. S'han aplegat al voltant

d'uns cinquanta catequistes d'infants i d'adults. Primerament, s'ha celebrat l'Eucaristia d'acció de gràcies pel curs transcorregut. Ha estat presidida pel consiliari de la catequesi de l'arxiprestat, P. Joan Suñol, acompanyat per l'arxiprestat, P. Jesús Sans, els rectors respectius de les parròquies de la Mare de Déu de la Mercè i de Sant Pau, el P. Joaquín Pina i Mn. Rubén Dario, i pel responsable de la Pastoral del col·legi Claver, P. Silver Falguera.

La celebració ha tingut com a punt de reflexió el lema de «La catequesi: comunicació d'una gran amistat». Hem acabat amb un berenar als locals de la parròquia, organitzat pels seus catequistes.

Trini Catalán

Visita a la casa natal de santa Teresa Jornet

Les juniores de la Congregació de les Germanetes dels Ancians Desemparats, seguint una

AGENDA

Adoració diürna a l'Església de St. Pere

De dilluns a dissabte de 10 a 12 h de juliol fins a setembre

- **Diumenge, 14 de juliol:**
—12 h, confirmacions a la Pquia. de Maials.
- **Dimarts, 16 de juliol:**
—20 h, Eucaristia a la Pquia. del Carme.

entranyable tradició, un any més, han visitat, a Aitona, la casa natal de santa Teresa Jornet, la seva fundadora. El Sr. Bisbe les ha acompanyat, presidint l'Eucaristia junt amb el rector de la parròquia.

Mn. Francisco Ribas

LXXVI Romeria a Montserrat

L'activitat de la Confraria tindrà continuïtat ara en el mes de juliol amb l'organització de la LXXVI Romeria a Montserrat, prevista del 9 al 16 de juliol. Paral·lelament amb la romeria s'organitza també des de fa un anys la colònia infantil Qumran, per a nens i nenes de 8 a 14 anys. Un moment intens a Montserrat serà també la celebració del Dia de la Confraria, el diumenge 14 de juliol.

Jordi Curcó

AYUDANDO A VIVIR

El inconformismo del cristiano

Los cristianos compartimos la convicción de que la fe es un don y, a la vez, una tarea. Por eso, se nos pide crecer en el conocimiento de Jesús para poder dar testimonio de su persona y de su mensaje, de palabra y con la propia vida: esta es la misión a la que somos «enviados» (Jn 15,16;17,18).

Ahora bien, para dar un testimonio evangélico en condiciones, el apóstol Pablo nos hace una recomendación explícita: «No viváis conforme a los criterios del tiempo presente». Esta es una indicación difícil de practicar por las generaciones actuales: nos ha tocado vivir bajo un gran control social, muy condicionados por las mayorías. Esto hace que, de manera más o menos consciente, haya muchas personas que vivan siguiendo pautas impuestas desde fuera. Parece que algunas cosas sean más verdad o más buenas sólo porque todo el mundo lo dice o lo hace.

En este mundo globalizado resulta más cómodo seguir el camino trillado que vivir contracor-

riente, manteniendo actitudes que pueden hacernos impopulares.

Sin embargo, los cristianos tenemos casi como el mandamiento de ser inconformistas, llamados a ser personas de convicciones profundas y no niños de por vida, que deben dejarse conducir para mantener su status o quién sabe qué y a qué precio. Deberíamos ser personas que actúan con sinceridad sin dejarse arrastrar por influjos externos, ni siquiera por la espontaneidad instintiva.

Pero, eso sí, el nuestro ha de ser un inconformismo constructivo y amoroso, fruto de una transformación interior labrada a base de oración abundante y de capacidad de dominio de sí mismo. Esto nos llevará a actuar con humildad, siendo capaces de dialogar, siempre con voluntad de reconciliar y no separar con palabras irresponsables o con juicios apresurados y poco reflexivos.

Vivir con esta actitud requiere, también, hacerse una cierta violencia personal que, sin nin-

guna duda, tiene relación con aquellas palabras de Jesús: «Que se niegue a sí mismo, tome su cruz y me siga» (Mt 16,24; Lc 9,23-24).

Y esta negación debe enraizarse en lo que la Biblia llama «el corazón», que es el centro mismo de la conciencia y de la voluntad. Es en esta interioridad de la persona donde están las ideas, los criterios, los prejuicios, los gustos, los intereses..., y sabemos que no todos son siempre válidos ni admisibles.

Por ello, hay que apartar del corazón toda idea, criterio, gusto, interés, prejuicio, costumbre y/o tradición que pueda llevar a una aplicación arbitraria de lo que Dios quiere, según lo que hemos descubierto en Jesucristo, y crecer en disponibilidad para recibir y vivir el Evangelio sin desvirtuarlo. Es esta motivación evangélica la que nos debe llevar a ser inconformistas.

Recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† **Joan Piris**
Obispo de Lleida

Per publicar notícies, les podeu enviar a: mcs.bisbatlleida@gmail.com

Per publicar dades a l'agenda, aneu al web del Bisbat de Lleida (<http://www.bisbatlleida.org>), apartat Agenda, i entreu les dades

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlàntico: 0081-0455-94-0006223737